

обикновено, не показвайки съ нищо болката си. Войниците бѣха въ весело настроение; тѣ бѣха докопали нѣйдѣ въ селото единъ хубавъ питоменъ заекъ, и се канѣха славно да се нагостятъ.

Бабата веднага се залови да приготви обѣдъ. Но когато отиде да убива малкия звѣръ, ржцѣтъ ѝ се отпуснаха — макаръ че тя не за пръвъ пжтъ правѣше това.

Тогава единъ отъ войниците уби заяка, като го удари съ юмрукъ между изопнатитѣ уши. Бабата одра съ привикнала ржка убитото звѣрче. Но като видѣ прѣсната топла кръвъ по ржцѣтъ си — тя се разтрепера съ цѣлото си тѣло.

Това тъй живо ѝ напомни нейното бѣдно момче, разкъсано на половина отъ бомбата, облѣно съ кръвъ и трѣперяще също като това бѣдно звѣрче.

Тя седна на трапезата заедно съ своитѣ нѣмци, но за ядене не можеше и да помисли.

Изгладнѣлитѣ войници лакомо ядѣха заяка, безъ да обръщатъ внимание на бабата. Тя ги гледаше съ такова спокойно лице, че никой не би се досѣтилъ какво страшно дѣло тя замишловаше въ тия минути.

V.

Слѣдъ дълго мълчание, старата изведнажъ рече на нѣмцитѣ: „Слушайте, момчета“.

Нѣмцитѣ дигнаха глава, наведени надъ па- ницитѣ.

А бабата продължи: „Ето вече цѣлъ мѣсець до сега какъ живѣемъ, а азъ още не зная какъ ви казватъ по име и фамилия.“

Не безъ трудъ разбраха нѣмцитѣ какво искаше тя отъ тѣхъ; най-послѣ и четирмата си казаха имената.

Но това бѣ малко за бабата, и когато нѣм- цитѣ се дигнаха отъ обѣда, тя ги помоли да напишатъ на единъ листъ имената и фамилитѣ си, заедно съ адреситѣ на сѣмействата си въ родината имъ.

Когато нѣмцитѣ изпълниха молбата ѝ, тя си тури очилата и започна да разглежда съ внимание писаното на чуждъ езикъ, послѣ згъна листа и го тури въ пазвата си, при писмото съ сѣдбоносната вѣсть за смъртта на сина ѝ.

VI.

Като изми сѣдветѣ, бабата каза на вой- ницитѣ: „Азъ отдавна искамъ да ви устроя нѣщо“. И тя започна да носи купчини сѣно на чардака, дѣто ношуваха квартирантитѣ ѝ.

Нѣмцитѣ се чудѣха на това що върши ба- бата, но тя имъ обясни че го прави за да имъ бжде по-топло за спане. Това бѣ приятно на войниците и тѣ почнаха да помагатъ на ха- зяйката си. Скоро довлѣкоха сѣно почти до самия сламененъ покривъ и направиха голѣмъ топѣлъ плѣвникъ, който славно миришеше на сѣно, и въ който можеше прѣкрасно да се спи. Деньтъ мина като всички. Вечеръта хазяйката накладе голѣмъ огънь въ печката за да съгрѣе старитѣ си кости, а четирмата нѣмци единъ слѣдъ другъ се покачиха на чардака по под- вижната стѣлба, която имъ служеше всѣка вечеръ.

Щомъ прѣградата на чардака се спуствна, бабата взе стѣлбата, отмѣсти я на страна и, като разтвори безъ шумъ пжтната врата, за- почна да пълни кухнята съ снопи слама. Като сѣнка се промѣкваше тя боса по снѣга, безъ да издава и най-малкъ шумъ при своята за- грижена работа.

Отъ врѣме на врѣме тя се вслушваше само внимателно въ громкото хъркане на спѣщитѣ войници.

VII.

Като свърши приготовленията си, бабата хвърли въ пещъта единъ вързопъ слама, и щомъ сламата се подпали, разхвърли я по цѣ- лата кухня.

Като направи това, тя излѣзе на вѣнъ, и почна да гледа това що бѣ направила.

И ето слѣдъ нѣколко секунди ослѣпительна свѣтлина засия въ кжщата, когато се прѣобърна изведнажъ въ страшна огромна пещъ, чийто отблѣскъ блѣщукаше въ тѣснитѣ прозорчета и ясно се отражаваше на снѣга.

А слѣдъ минута отъ чардака започнаха да се издаватъ дивни стенания, раздиращи душата викове на ужасъ и отчаяние. Чардачната прѣ- града се згромоляса; единъ стѣлбъ пламъкъ се вмѣкна въ чардака, и изъ горѣщото по- жарнице изхфъркна, заедно съ облакъ димъ, червенъ снопъ искри.